

161  
Kapitel



**LJUNGBLOMMOR.**

II.

Wilhelm Tellberg  
1855

IV 6

S. 175

# LJUNGBLOMMOR

af

L. Gopelius.

*Mr. Direktör Nyberg*

**Andra Samlingen.**

*Fogaktkongressen*

*af*

*Jonfaldersons*

*N-af*

**Helsingfors,**

Finska Litteratur-Sällskapets Tryckeri, 1850.

*Enfa förlag.*

*Wilhelm Tullberg*  
1850

Impressor: N. A. Gylden.

## Innehåll.

Dröm och verklighet .....	Sid. 4
<b>X.</b> Vetandets lördag .....	5
Det oförgängiga .....	5
Själens frid .....	8
Sjerskehuset .....	9
Vännsien på egen graf .....	11
En sommarnatt i skogen .....	17
Häst-läffor .....	20
Hästen och öppet .....	24
Vid tjuga år .....	28
Vid pianot .....	31
Han går förbi .....	32
Waldemars heulighet .....	36
Då vill jag tj mera värja .....	41
Aufentatet på hufvets strand .....	44
En värld i spillror .....	47
Den sextonde rigas tankar .....	49
Sällheten .....	52
De tjugufyra åren .....	55
Den resande studenten .....	57
Åknäset .....	59
Maskräden .....	64
Ortons källa .....	68
Asparian kärlek .....	70
Stervskökaren .....	71
Östmarkens jul .....	78

	Respolka .....	Sid	82.
	Metaren .....	..	85.
	Augustiöfalten .....	..	89.
	På baken och på bergan .....	..	95.
	Ita förhå sticken .....	..	96.
	Solmas tankar i vintern .....	..	98.
	Förskräkten .....	..	102.
	Tred englar .....	..	105.
<b>II.</b>	Åbo domkyrka .....	..	107.
	Napoleons graf .....	..	111.
	Landet löstas .....	..	118.
	Morgonstormen i vintern .....	..	117.
	Blåa randen på hafvet .....	..	122.
	Lofning i hungeråret 1847 .....	..	125.
	Våren 1848 .....	..	151.
	Finlands namn .....	..	156.
	Första Maj .....	..	159.
	1 Januari 1850 .....	..	155.
<b>III.</b>	Stofjats förtufflan .....	..	158.
	Skuggan .....	..	151.
	Villande vägar .....	..	155.
	Led mig .....	..	157.
	I lif och död .....	..	158.
	Demonen .....	..	160.
	Sörj icke för morgonlagen .....	..	161.
	Lufta Lennings väggrisa .....	..	167.
	Nattsordabarnen .....	..	169.
	Guds öga vobas .....	..	172.
	Folkmelodier .....	..	174.



## Dröm och Verklighet.

*“De flydda ungdomsminnen, de äro drömmar,  
 som slockna bort likt stjernor i morgonljuset,  
 De ila bort som bubblor på tidens strömmar,  
 Men guld, det är tyngst och blir kvar i gruset,  
 Jo lifvet ilar framåt med lösa tömmar,  
 Allt flera englaröster dö bort i bruset,  
 Allt svalare blir hjertat och mera fruset,  
 Och allt, hvarför en menska i tiden ömmar,  
 Det dör i tiden bort, och det är blott drömmar”.*

När dessa ord mig vännen, den kloke, sade,  
 Då kände jag hur frosten lik vinterdrifva  
 Omkring mitt varma hjerta sin kyla lade.  
 "Och är ditt guld så tungt, så må kvar det blifva  
 På bottnens grus och sökas med stör och spade.  
 Och är mitt hjerta fruset, hvem skall det lifva,  
 Om icke tro och kärlek sin ro det gifva,  
 Om icke englaröster och drömmar glade  
 Sin milda skönhet ge? Var det så du sade?"

"Ty lifvets dröm och vaka, hvem kan dem följa?  
 En fin omärklig linie är mellan båda;  
 Svårt är att skilja himmel från fjerran bölja,  
 Och cerklighetens gränser kan ingen skåda.  
 Hvad lifvet än må blotta, hvad det må dölja,  
 I drömmars skum, som brister i ständig våda,  
 Jag skådat evigheten sin glans förråda,  
 Då allt det guld, som floden och hafvet skölja,  
 Med all sin tyngd förgängelsens nyck seltts följa.

1840.



## I.

## Vetandets törst.

Verlden är vid, och mitt mål det är långt, och det  
 glänser i fjerran  
 Klart som en tindrande stjärna i skyn uti lefnadens  
 skymning.  
 Dock jag vill fram. Han törstar i mig, den eviga an-  
 den,  
 Har ingen ro, ingen ro. Den tysta, brinnande läng-  
 tan  
 Bryter sig väg, går fram med kraft och känner öj  
 hinder,  
 Tills i den strålände källans flod sin svalka han fin-  
 ner.

Stigen är brant, om vilse vi gå, hvem leder vår  
 kosa?  
 Eviga ljus, vårt hopp, vårt mål, du ständigt oss  
 lede  
 Han genom nattliga dimmor ditbort, der lefnadens  
 vägor  
 Brytas emot det oändligas strand! Der hamnar vår  
 längtan,  
 Der, obunden och fri, når anden sin svalka, och  
 renad  
 Vetandets törst, oändelig sjelf, det oändliga hin-  
 ner.

28 Maj 1833.



### Det oförgängliga.

Och vinterqvällen är så lång,  
 Den bleka sol gått ned;  
 Och månen går sin stilla gång,  
 Och mina tankar med.

För tusen år tillbaka satt  
 En yngling, varm som jag,  
 Och såg en dag gå ned i natt,  
 En natt gå upp i dag:

Och såg den klara månens rund,  
 Och tänkte så vid sig:  
 Mitt lif är blott en aftonstund,  
 Du öfverleffer mig.

Och kanske efter tusen år,  
 Då står en yngling än  
 Och ser hur stilla månen går  
 Och säger så till den:

Der går du än liksom en kung  
 I himlens höga loft,  
 Än lika skön och lika ung,  
~~Mer~~ jag är blott ett stoft.

Och natt och död och sorg och qual,  
 Som bygga bo här ner'  
 I jordens skumma tåredal,  
 Till dig de nå ej mer.

De dunsta bort, de spridas ut  
 I rymdens klara blå;  
 När sekler slockna och ta slut,  
 Du slocknar ej ändå.

Då syntes mig ett stilla flor  
 Liksom af natt och höst

Kring månens ljusa panna for,  
 Och till mig kom dess röst:

Odödlige! ett stoft är jag:  
 Lägg bort den sorgsna min!  
 Om tusen år du ser en dag  
 Min slocknade ruin!

1834.

**Själens frid.**

Oskuld, rena seraph, hade jag dig!  
 Själens gyllene frid, hade jag dig!  
 Hade jag dig, blott dig!  
 Himmelens stjernor då lyste min stig:  
 Saliga englars blick vinkade mig:  
 Hade jag dig, blott dig!

Hafvets villande våg brusar igen,  
 Lifvets mäktiga storm stiger igen; —  
 Den ser jag ej — ej den!  
 Heliga själens lugn, dig ser jag än!  
 Himmel på jordens stoft, dig ser jag än!  
 Dig ser jag än — dig än!

1835.

**Stjernhvalfvet.**

De glimma, de glimma,  
 De nattliga ljus,  
 I skuggornas timma  
 På jordenes grus.  
 Jag stilla beundrar  
 Den eviga eld  
 Här ner i min dæld  
 I löcken och dimma.

När norrskenen spraka,  
 Det är som jag stod'  
 Årtusen tillbaka  
 På tidernas flod  
 Och såge mot himlen



Och visste ej än  
 Hvad rör sig i den,  
 Hvad makter der vaka.

Till stjernornas hårar  
 Min tanke jag vändt, —  
 En fröjd som förfärad,  
 Den förr jag ej käant, —  
 Till tidernas början,  
 Till världarnas port:  
 Hvad makt har den gjort,  
 Den himmelen ärar?

I eviga, klara,  
 Som vandren der opp',  
 Skall himlen bevara  
 Ett mål för mitt hepp?  
 Skall nånsin bland eder,  
 Odödliga, jag,  
 Odödlig en dag,  
 I salighet vara?

1836.



### Vålnaden på egen graf.

(Capriccio i B moll.)

Det suckar, suckar  
 I svarta natten  
 En sakta klagan,  
 En bön om frälsning,  
 Ett rop om räddning . . .  
 Det hör den vissna  
 Skendöda jorden,  
 Det hör den toma  
 Stjernlösa himlen,  
 Men ingen svarar.  
 Döfstumma öko't  
 I klyftan sofver.

Och nattens andar  
 I inannmätet  
 Af jorden soarka,  
 Ett grufligt mörker  
 Min själ betäcker:  
 Min sol har nedgått,  
 Mitt hopp har slöcknat,  
 Min egen välnad  
 Märglös och krumpen  
 I natten sitter  
 På egen graf . . . . .

Hvad här jag lidit och hvad här jag känt,  
 Den eld mig ljusat och den eld mig bränt,  
 De korta dagars minnen alla, alla,  
 De sjunkit djupt i glömskans flod den kalla.

Det är en stilla bönig  
 tunder mull,  
 Deröfver sänder solen  
 Sin blick af gull;  
 Deröfver susar björken

Med krona sval,  
 Och fågeln sjunger sakta  
 I högblå sal.

Tyst! Hvem är du, som rörde vid min kind  
 Och störde mina ljusa sommardrömmar?  
 "Jag är en kropplös, öfvergifven vind,  
 Som natt och dag igenom världen strömmar  
 Och söker under ständigt ökad lopp  
 Min forna starka gudasköna kropp".

Och hvem är du, som djerfvos med ditt ljus  
 Den helga skynning störa lik en fåne?  
 "Jag enka är i nattens sorgelofs,  
 Jag är den evigt sorgsna midnattsmåne,  
 Som söker utan ro kring världens rymd  
 Mitt lif, min sol, af dödens skuggor skymd".

Och är du död, så sjunk i natt och slöckna!  
 Kring dig må hundra mörka skyar tjockna.  
 Ett minne här du än från flydda dagar,  
 Ditt stulna ljus — och det mig ej behagar.

Släck ut ditt sken, det än från lifvet klinga,  
Till intet varda må allt det förgångna!

Dig fridlösa, kropplösa,  
Suckande vind,  
Som med isköld drar öfver fjällen,  
En vålnad lik mig, —  
Dig manar jag. Kom!

Ve!

Död är jag,  
Mörk är jag,  
Makt har jag!  
Ljuset, ljuset  
Hatar jag,  
Fruktar jag,  
Krossar jag . . .

Ve!

Dig, solens spöke,  
Min hämd uppsöke,  
På vindens vingar  
Till dig jag svingar,

Den gylloe flamma  
Jag kramar samman,  
Med blix! som ljungar  
Jag högt dig slungar,  
Att hjälplös stupa  
I rymder djupa . . .

Och der du fordom sattit i kunglig glans  
Med diadem af stjernor och strålars krans,  
Der vill jag sammanrulla ett klot så tungt,  
Som ebenholz så dunkelt, en dyster punkt  
På blåa himlahvalfvet, att hvar till den  
Ett öga ser, det genast ser bort igen . . .

Men sjelf, sen jag dig  
från thronen har föllt,  
Då kastar jag mig  
Genom rymderna snällt,  
Som en storm, som en knall,  
Som en blix! i sitt fall  
Störtar ljungande ner,  
Se så skall jag der gå!

Härin spher till spher  
 Öfver himmelens blå,  
 Tills mig solen försmält  
 Och mig vinden förtärt  
 Och jag sjunker så sällt  
 I den graf jag begärt . . . . .

Då, jag känner det väl,  
 Skall jag stöckna och dö,  
 Då skall vinden min själ  
 Genom rymderna strö,  
 Då skall solen så mild  
 Af atomerna fler  
 Smälta samman en bild,  
 Sända bilden hit ner,  
 Som en skugga i sol,  
 Som ett mänsken vid pol . . . . .  
 Det är jag . . . . .

1836.

### En sommarnatt i skogen.

I skogen är det stilla,  
 Och ingen vaka slår,  
 Och ingen uggla störer  
 Den tystnad som der rå.

Till sömnas är ulven vaggad  
 Och björnen gått till ro,  
 Den starka örnen sofver  
 På klippan i sitt bo.

Der susar ingen källa,  
 Ej bäckens bölja ler,  
 Och ingen vind der drager  
 Sin friska ande mer.

Och solens gyllne öga  
 Och månens panna skär  
 Och aftonstjernans stråle  
 Ej blicka mera der.

Och själf är jag som skogen  
 Så dyster och så skum,  
 Så lyst och ofvergifven,  
 Så enslig och så stum.

De vilddjur i mitt sinne,  
 De rytande begär,  
 De lidelser så starka,  
 De slumra alla der.

Men ock det goda sofver  
 I nattens djupa hamn;  
 Min tro, mitt hopp, min kärlek  
 Förgåtts i dvalans famn.

Jag kan ej mera lida  
 Den döfva, döda frid:

Jag vill ha lif och svalka,  
 Jag vill ha storm och strid.

Upp själens dolda makter,  
 Till lif jag kallar er!  
 Om onda eller goda,  
 Det frågar jag ej mer.

1837.

**Höst-talor.**

1. Somnat har dagen nyss,  
 Solen har sjunkit ren,  
 Döende strålens kyss  
 Färgar med rosigt sken  
 Randen af aftonskyn.  
 Susande vindens fläkt  
 Slumrar med vingen bräckt;  
 Stilla vid skogens bryn  
 Går öfver furans topp  
 Gyllene månen opp.
- Frid är i djupet ock,  
 Neder med dönnad makt

- Böljornas lätta flock  
 Lockiga hufvud lagt,  
 Lekande löjans dans  
 Ringlar ej ytan mer,  
 Bländad af månens glans  
 Sam hon till djupet ner.  
 Enslig på ljusgrön strand  
 Nickande björken ser  
 Tankfull i vägen ner.  
 Djupt uppå bottens strand  
 Barrar dess skugga skum.  
 Men genom löfven ler  
 Himmelska stjernans brand;  
 Helig och ljuf och stum  
 Ser hon från höjden ner,  
 Fridens och månens land,  
 Spiller i vägens natt  
 Glänsande strålars skatt  
 Så silfverhvit . . .
2. Qvällsmål var slutadt nyss,  
 Lekande barnet ren

Shmrat vid modrens kyss,  
 Slocknando brasans sken  
 Lyste alltmera matt,  
 Stilla mot fönstret böjd  
 Vördige gubben satt,  
 Blickade ut och nöjd  
 Talade fromma ord:  
 "Gud vare lof! I år  
 Bittida höst jag spår.  
 Skörden är redan gjord,  
 Nyss ha vi fröskat ut,  
 Sådden är redan slut,  
 Jordens yppersta skatt,  
 Brödet, oss Herren skänkt,  
 Brödet med bark ej mängdt,  
 Barn, det blir kallt i natt,  
 Hösten för dörren står,  
 Vintern kommer, och sen  
 Blir det väl åter vår,  
 Sommar och solens sken,  
 Herren är nådig än,  
 Skiftar de vextlande år;

Menniskolifvets vår,  
 Den kommer aldrig igen,  
 Efter dess vinternatt  
 Vakna vi dock så gladt".

1837.



### Höjden och djupet.

Oro i djup och storm i höjd!  
 Skuggande märker i ljus och fröjd!  
 Sky så svart,  
 Hvidan och hvart?

Vi söka djupet, svara höjdens stämmor,  
 Den lufva dal, der lugnet ensamt andas,  
 Der friden slumrar uti palmers skugga,  
 Der ingen storm, hur högt han ofvan brusar,  
 Från lifjans kalk kan daggens perlor spilla,  
 Kan böja ned violens blyga stängel  
 Och grunla lätt den klara bäckens våg.

Jag, svarar djupet,  
 Jag söker höjden.  
 Mig qväljer lugnet  
 Och qualmet trycker  
 Och skuggan skrämmer.  
 Jag söker höjden,  
 Der frisk och modig  
 Den starka vinden  
 Med skyar leker,  
 Der ljusets floder  
 I purpurvägor  
 Kring verldar strömma.  
 Der aeolsharpor  
 Med höga toner  
 I vinden darra.  
 Jag söker höjden,  
 Som lågan söker,  
 Som blomstren peka  
 Åt höjden, höjden!

När bugar sig höjden  
 Till djupet och kysser



Med glödande läppar  
 Det kalla och döda,  
 Som slunrar derunder?  
 När vakna dess våror,  
 När fläkta dess vindar,  
 När klarna dess solar  
 I qualmet och dunklet,  
 Som hvila på djupet?  
 När lifva dess klara  
 Acoliska toner  
 Det tysta och slutna,  
 Som dväljes i djupets  
 Hemskt tigande natt?

När reser sig djupet  
 Till höjden och kastar  
 Mildt fannande arinar  
 Kring striderna ofvan?  
 När doftar mot höjden  
 Det saliga lugnet  
 Med spira af vallmo,  
 Som stormarna tånjer?

När mildrar dess svalka  
 De brännande flammor?  
 När spiller dess skugga  
 Sin vänliga skymning  
 I solskonet's vägor,  
 Som blända derofvan  
 I glänsande höjd?

1838.

### Vid Tjugu år.

Högt brusar sjön, och de hvita vågor  
 Som svanor gå öfver hafvets slätter.  
 Vid klippan bunden han står, vår julle,  
 Kom, Aramintha, vi lösa den!  
 Kom i min famn, du min unga, mörka,  
 Demoniskt tjugande sköna flicka,  
 Kom till mitt hjerta på roddarbänken,  
 Vi drifva handfäst i hafvet ut,  
 Du darrar, svigtande rosenstängel!  
 En fasa röjs i ditt mörka öga —  
 Tro mig, jag läser igenom fasan  
 Din kärleks brännande hemlighet!  
 Hur stormen tjuoter, som ulf om natten!

Han väntar rof — han blir ej bedragen,  
 Vi skola glödande, kärleksdruckna,  
 I högsta sällhetens stund förgås.  
 Du ljufva kind, lik ett moln af snödoft,  
 Der solen spillde sin purpurflamma,  
 Du är ej skapad att längesamt tyna  
 För veklingskyssar i myrtenlund.  
 Du mörka öga, en natt af stjernor,  
 Med snabba sväfvande kärleksnorrsken,  
 Du är ej ämnadt att stilla slockna  
 I skroplig älders förbrunna glöd.  
 Låt veka piltar, låt rädda tärnor  
 I långa år om sin låga läspa,  
 Vi flamma hastigt en gång, en enda,  
 Förbrinna herrligt i dödens stund.  
 — Nu säg du skämret i molnets kanter?  
 Det är ej solen, du mörka flicka,  
 Det är en ljungeld, som kysser randen  
 Och stupar tvärt uti hafvets svall.  
 Och vägen höjes som torn mot himlen —  
 Sträck ut din hand, när hon lyfter julen,  
 Och ryck en ljungeld af Zens och krossa

Ett kärlekspjunkande par på lek!  
 Vi äro stolta som Romargudar,  
 Vi mana döden, vi bjuda fasan,  
 Och majestätiskt ett haf i uppror  
 Slår här som ram kring vår kärleks glans.  
 Kom, Aramintha, du barn som skälver,  
 Du kind som bränner, nu slog en svallväg  
 Mot högsta Ijungeldens hård derofvan,  
 Och haf och himmel i ett förgås.  
 Högtidligt, herrligt ett thordön rullar,  
 Den gamla jorden i stycken remnar,  
 Och djupet brinner,  
 Och höjden brister,  
 Verldsalltet störtar i stycken ned  
 Uppå vår kärleks  
 Förmåtna jubel  
 I döden . . .

1838.



### Vid pianot.

Ö du enda, underbara,  
 Ljuftva och harmoniskt klara,  
 Vore du mitt lifs piano  
 Och jag vor' ditt starka forte!  
 Vore blott, du evigt ena,  
 Du en ton och jag en annan,  
 Och vi kunde oss förena  
 Och förmåta i hvarannan!

1830.



### Hon går förbi.

Jag stod så nära mitt hjertas ro,  
 Min enda kära och ljuva tro;  
 Jag stod förklädd uti salens hyimmel,  
 Och varm i håg  
 Jag henne såg  
 Min vackra himmel,  
 Min klara våg.

Jag stackars tok, jag då tänkte så:  
 Hon skall mig känna och mig förstå!  
 Hvar är den mask, som förmår att dölja  
 För älskad vän

Ett drag af den,  
 Hvars hand att följa  
 Man längtar än!

O hennes väsen det kände jag,  
 Om än hon gömde de ljuva drag  
 I dalens dunklaste morgondimma,  
 I nattens famn,  
 I vågens hamn,  
 I molnets strimma,  
 Bland tusen namn.

Nu genom salen ett skimmer går,  
 Hon nalkas — och hvad mitt hjerta slår!  
 Är det väl mig hennes blickar känna?  
 Hvad trolleri,  
 Hvad glans uti  
 En blick som denna! . . .  
 Hon går förbi.

Hon går förbi lik en frusen fläkt,  
 Som ingen blomma till lif har väckt,

Hon går förbi lik ett vintertöcken.  
 En kylig vår,  
 Oli hvars spår  
 Ack ingen öken  
 I grönska slår.

Så fly, du irrsken uppå min stig!  
 Du aldrig, aldrig har älskat mig.  
 Så fly, du leende morgonstrimma,  
 Min lyckas knopp,  
 Mitt hjertas hopp  
 I dagens timma  
 Och nattens lopp!

Min vän, den kloke, som stod bredvid,  
 Han log så godt åt mitt hjertas strid:  
 Låt bli din flicka på prof att sätta;  
 I sådan fart  
 Man halkar snart  
 Förbi den rätta,  
 Det är ju klart.

Jag sade intet. Jag var så blek,  
 Jag tog på allvar den grymma lek.  
 Der låg en frost öfver balens hvimmel;  
 Jag i min häg  
 Förlorad såg  
 Min vackra himmel,  
 Min klara väg.

1839.

### Waldemars hemlighet.

Derborta, så långt fågeln flyger och solen ser och tanken hinner på ett ögonblick eller två, derborta i en gård som du icke känner bor någon som du icke vet.

Der är en sjö, en lund, en slätt, en skog, en kyrka, en by, kanske också en stad; vid den sjön, i den lunden, på den slätten, utanför den skogen, invid den kyrkan, i den byn eller staden, der bo många vackra flickor dem du aldrig sett, och bland dem en som du aldrig anat.

Nu gissar du redan. Hon är lik en morgon i Maj. Du känner henne; hon är en konvalje som doftar, en skön ton som sväfvat bort öfver en stilla sjö. Vet du icke ren hvem jag menar?

Hennes väsen det är så ljust; Augustinattens mildaste stjärna är icke mer himmelskt klar. Nu har du redan hennes bild, som natt och dag går lik en förklarad stråle genom den sorgsna skymningen af mina tankars natt.

Har jag icke sagt dig hennes namn? Jag vill säga dig det. Det står skrifvet i stjernorna af en sommarhimmel, i vågorna af en blank stiltie på hafvet, på första bladet af hjertats förseglade bok. Nu vet du det.

En dag mötte jag henne i en lund utan namn, der hon gick bland blommor utan tal. Jag sade henne hvad ingen visste, hon gaf mig en blick som ingen såg. Nu vet du hvarom vårt möte var.

En skalk ville utspionera min väg till henne i morgongryningen. Han satte ut snaror för vindfläktarna, han gillrade ut nät för månstrålarna, och när han hade lyckats att fånga tusende fläktar och tiotusende månstrålar, så hade han ännu icke sett ett enda grässtrå, böjdt af hennes fot, när hon flydde mig.

Jag har ett palats af diamanter och kristall; derinne bor den allraskönaste fé, och hvar dag kan jag se en flick af hennes stjärnastrodda mantel inne uti det

innersta. Men om jag sade dig hennes namn, skulle palatset störta och fén förgås som ett stjernfall i rymderna. Deraf kan du se att jag gerna yppar min hemlighet för alla.

Men ack den bränner, den bränner som en vårsol bränner de sprickande löf och de af kärlek svällande rosenkalkar. Den måste i dagen lik bubblan, som stiger upp från den omätliga grunden af ett milddjupt haf, och i samma ögonblick hon kommer i ljuset, brister hon. Du djupets gömda, ack alltför länge fördolda skönhet, skulle jag icke se dig med vållust brista?

Min brud heter — låt mig se, min brud heter den namnlösa, den formlösa, den ljudlösa, den utsägliga; — hvad jag älskar henne i slöjan af en hemlighets tätaste, rosenandostade natt! Stode hon här och jag kysste hennes läppar och du sågo det, skulle jag dö, ja dö af sorg öfver att det onämnbara tagit gestalt och gått att spilla sin heliga glans bland färgspelet af jordens blommor. Och du tror ännu att jag vill dölja henne!

En morgon tidigt andades jag narcissernas ånga, den vemodigt ljufva, och jag sade till mig sjelf: det

är hon! Då hörde jag omkring mig ett löje bland liljor och löf, mig tycktes de sade till hvarandra: nu veta vi hvem hon är, det är hon. Jag förskräcktes för dessa susande ord och för mig sjelf, att jag yppat hvad de väsenlösa, evigt tigande drömmar förgäfves sökt utforska. Jag flydde långt bort, och jag lofvade mig det, att aldrig grumla min anings skimmer med ord som röja det utsägliga.

Nu vet du allt, och hvad vill du sedan mera?

Du som jag älskar utan namn, utan form och utan ljud, o jag vet dock så visst att du icke är den döda tomheten, den blotta förnekelsen af det som de brännande hjertan gerna trycka fast till sig, omklädda med fager hy och varmaste blod. Jag vet att du är lifvet, skönheten och kärleken, och likväl kan ditt väsen icke fångas inom dessa ord och inom några ord. Du flyr mina läppars uttryck så som det högsta och skönaste ständigt flyr undan en jordisk famn, och hade jag fångat dig, skulle du förgås. Men jag fångar dig icke, du utsägliga! jag utsträcker icke min hand att fasthålla dig. Och likväl står du mig ständigt nära: natt och dag ser jag ditt strålande anlete tätt vid mig.

och framför mig sväfvat din bild, hvarthelst jag går,  
 som ett fladdrande sken. Känner jag dig? Ack ja,  
 min själs visshet, det är du. Ditt väsen låter icke  
 binda sig af doft, färg och ton, men det genomskim-  
 rar dem alla, deras skönhet är ingenting annat än du.  
 Blommor, bilder och ljufva sånger — skulle jag se  
 dem alla dagar, ätska dem, minnas dem, och likväl  
 icke varseblifva dig i dem? Långt mer än dem alla  
 är du; och jag skulle ej känna dig?

1840.



### Då vill jag ej mera sörja.

Mången längtan har mitt hjerta  
 Och mitt öga många blickar;  
 Blickarna som dufvor flyga,  
 Dufvorna som falkar lå.  
 Falkarna som örnar stiga,  
 Örnarna slå ned på rofvet,  
 Rofvet kan ej undfly örnen,  
 Örnen irrar i det vida,  
 Öfver vida hafvets bölja,  
 Hafvets bölja drifs af vinden,  
 Vinden kommer ned från himlen,  
 Himlen höljs af mörka molnet,  
 Molnet kastar skumma skuggor,  
 Skuggorna min själ beläcka



Du min vackra, väna, varma,  
 Du min fjerran flydda flicka,  
 O att här inunder lönnens  
 Lugna skymning ekön du sutte!  
 O att här vid hafvets höga,  
 Vågornivällda vik du vore,  
 Och att här i milda månens  
 Skimmerskåna sken jag linge  
 Vänligt vid ditt hjerta hvila!  
 Men du dröjer långt derborta,  
 Hvilar långt i ödemarken;  
 Ensam uppå enslig tufva,  
 Uppå jungens bleka blommaor  
 Blundar nu min blyga flicka.  
 Och jag hvilar här allena  
 Under lugna lönnens skymning,  
 Under lindens lätta sus och  
 Under hvita haggens välukt.

Stjernen, som i skyar skimrar,  
 Frågande uppå mig skådar,  
 Vikens vågor hvíska vänligt,

Vinden spörjer hvad jag sörjer,  
 Hvarför jag så ensam hvilar?  
 Och jag lägger handen på min  
 Långtansfulla barm och beder:  
 Gif igen min flydda flicka,  
 Gif min blyga blomma åter!  
 Låt mig här i hennes ögas  
 Glaus milt ögas ömhet spegla,  
 Här vid hennes hjerta gern  
 All mitt hjertas suck försaka:  
 Då vill jag ej mera sörja  
 Aldrig mer allena klaga!

1841.

### Anderöster på hafvets strand.

Jag stod på det stormiga hafvets strand. Högt ofvan mig  
 Jag hörde de susande alars röst, så sorgelig.  
 Det hviskade saknad i hundens löf, och vinden for  
 Med sorg öfver doftande blommors prakt. Ett dunkelt flor  
 Af vemod låg öfver dalens frid, på fältets vär,  
 Och källans öga darrande sken, likt brusten tår.  
 Men vägorna brusade högt och vildt. Det vida haf  
 I aftonrodnaden glimmade likt en tårhöjd graf,  
 Hvars rosor skimrande sommarkugg med silfver strött.  
 Ett tält af glödande skyars brand, högt purpurrödt.  
 I qvällen hvälfde sin dome af eld öfver vägens brus,  
 Och solens gnistrande skifva sjönk i ett haf af ljus.

Der bortom strålände vägors glans i qvällens brand.  
 Der står en förgäten ensam graf uppå hafvets strand.  
 Der göms min vän, den i förtid flydde. — min kärlek all  
 Der hvilat under en mörkgrön tall vid hafvets svall.  
 Han gick som strålen stilla går ned i aftonskyn,  
 När nattens stjernor lindra allren vid himlens bryn  
 Och längtan suckar i dödens dal. —

Min älskling, kom!

Kom åter! Eviga afsked glöm, vänd åter om!  
 Se lifvets skönhet vinkar dig hit och vårens glans!  
 På stranden räcker hon dig, som förr, sin myrtenkrans.  
 Din bleka flicka. Vännen i tårar står bredvid  
 Och bjuder handen, som aldrig svek i lifvets strid.  
 Der stodo många på hafvets strand, när bort du drog.  
 Och kastade blommor i vägens brus, dem vägen tog.  
 Gaf aldrig igen. Du dyre, kom också till dem!  
 Du glömde för mycken sällhet kvar i jordens hem.  
 Kom snart, kom snart, ty dagen lutar till natt allren.  
 Snart sjunker lifvets ibande fröjd, och boppets sken  
 I vester stocknar, örömmarna fly, och nornors träd  
 I ljufvaste sällhets stund klippas af förutan nåd.

Kom snart! I dag slå rosorna ut sin sälla doft,  
 I dag är vår, — i morgon kanske är våren stoft,  
 Och lifvets heta, brännande lust, ack innan kort,  
 Hafsdimman lik, försvinner i blåa rymden bort.

Men hafvet suckar. Skummiga vågors djupa röst.  
 Den talar så sällsamma dystra ord förötan tröst:  
 Gå, sorgsna yngling, bort från den mörka stränden gå!  
 Gå bort till lifvet! Död bor i dunkla böljors blå.  
 Omållig saknad qvider så tungt i djupets famn,  
 Och stormen andas en längtan, längtan utan namn.  
 Gå, sitt i skuggan af skyhöge gran vid stugans dörr  
 Ock håll i handen din flickas hand, så varm som förr.  
 Då, när du dricker sällhet och lif ur hennes blick,  
 Mins honom, som från sällhet och lif så ung bortgick!  
 Men tänk ej nånsin, o yngling, då på graf och natt,  
 På vissna rosor, brustet hopp och förlorad skatt!  
 Ett luf är lifvet; gläds i din slup åt ytans blå,  
 Men hvad i det mörka djupet bor — tänk ej derpå!

1842.

### En värld i spillror.

En enda bön begärde jag om våren;  
 Ett var mitt nopp, min längtan var en enda,  
 I hvarje dröm från glada ungdomsåren  
 Log öfverallt emot mig blott en enda;  
 I hvarje bild jag fann de sälla spåren  
 Af mina drömmars ljuvna vän, min enda.

Jag var så rik: ett svar på tusen frågor:  
 Millioner stjernors sken var blott ett enda;  
 En enda voro oceanens vågor,  
 Och alla blommors milda doft en enda;  
 Blott som en enda glödde vårskyns lågor,  
 Och ljudens stämmor klungo som en enda.

Nu har den brustit uti stycken många,  
 Den sköna värld, som fordom var en enda;  
 Nu kan jag skilja hvarje blommas ånga  
 Och hvarje stjernas sken, för blott ett enda:  
 Hvar hundens toa kan skildt mitt öra fånga,  
 Och färg och våg ej äro mer ett enda.

Nu kan jag räkna hjertats slag och alla  
 Dess tusen böner, icke mer en enda;  
 Nu har jag minn för de begär som svalla,  
 Jag räknar dem och glömmar ej ett enda;  
 Men mina drömmar ser som luf jag falla,  
 Och horta är mitt hjertas ro; den enda.

1843.

